

האיש שהכריז מלחמה במשטרה

רומיק

סקי, פקד להביא את רוזנברג שנית. בחקירה זה היה ברור כי רוזנברג זייף שטרות של קבלן תל-אביבי ידוע, מסרם לנכיון לבנק דיסקונט בירושלים. העונש הצפוי למעשה זה: 25 שנות מאסר. היתה זו בי החלט סיבה לברוח מפני זרוע החוק.

* * *

עדות מזורה

ל הפרשה נראתה מזורה. רוזנברג נעלם מביתו ללא הודעה מוקדמת ומשך 10 ימים שידר קול ישראל קריאות לתושבים למסור אודותיו כל פרט שידעו. כעבור 10 ימים, לדברי המשטרה, נמצא רוזנברג באשקלון. סמל-חוקר ושני קציני משטרה גבוהים נסעו אליו במיוחד בחצות, במקום לחכות עד למחרת היום או — כפי שנהוג במקרים פועטי-חשיבות — להורות על העברתו לירושלים.

גם עדותו, שניתנה אותו לילה במשטרת אשקלון, היתה מזורה. במקום להתחיל בה פרטים המקובלים בכל עדות במשטרה, בה מופיעים תחילה השם, הגיל, המקצוע, ה' כתובת ופרטים דומים, החלה עדותו של רוזנברג כמעט ישר במלים: „את רומק הכרתי לפני...“

עדות משונה לגבי אדם נעצר, אשר כל מה שהמשטרה רצתה ממנו הוא שיוחזר בשלום לביתו.

* * *

מה אומר רומק

דברי רומק, ההסבר פשוט. רוזנברג, אשר לא פעם נעזר עליידי רומק, פנה אליו לפני שנתיים, ביקש השקעה של 9500 לירות לזמן קצר ביותר. הוא הראה לי טפסי מכס שהעידו כי בנמל חיפה נמצאת סחורה בעלת ערך רב אשר כל הדרוש לשיחורוה הוא הסכום שניקש ורוזנברג. רומק התחמק, אך לבסוף, על פי המלצת סוחרים תל-אביביים, נתן את הכסף, יחד עם עמיל-המכס יהודה אלנברג התל-אביבי. כתמורה קיבל שטר מיו רוזנברג.

השטר לא שולם. שום סחירה לא שוחררה מהמכס. כל העניין לא היה, לדברי רומק, אלא אמתלה להוציא ממנו כסף. הוא פנה לא פעם לרוזנברג, ביקש את כספו חזרה — דבר שכל אדם בעולם היה עושה בתקיפות. לבסוף, בתיווכו של אליהו לנקין, מפקד אלטרינה לשעבר, אליו רחש רומק, איש לח"י חזיק, כבוד רב, הישג הסכס. במקום

ר אובן גרינברג, גבוה, רחב, חובש מג' בעת קש, ישב ליד שולחן בבית-קפה ירושלמי. לא היה זה דבר בלתי-רגיל. אתו ישבו שני עורכי-דין. גם זה לא היה דבר יוצא-מגדר-הרגיל לגבי רומק. המאורע ש' לקראתו התכוננו השלושה היה עוד פחות בלתי-רגיל מכל אלה: הופעה בבית-המשפט. למחרת עמד רומק להופיע כעד ההגנה במשפט שהיגש נגדו עליידי היועץ המשפטי, באשמת איום ומעשה אלימות נגד יצחק רוזנברג, פקיד הברה מסחרית ירושלמי, לו הלחה רומק כסוף כסף ותבע. לדברי התביעה, את החזרתו בתוספת רבית דמיונית של שני אתונים לכל יום של איחור הפרעון.

רומק, כרגיל, היה מלא תרעומת ותגר — בעיקר על היועץ המשפטי וקציני משטרת ירושלים. „זהו ביום! חזר והתקעש. לעזר! לם לא אחדל מלצעוק את האמת הזאת! אני לא אשתוק להם!“

היה זה בדיוק הדבר שמפניו חששו מרד ליטוי. הם חששו כי רומק, ברגע שיעלה על דוכן העדים, ישכח את כל הנקודות ה' עדינות של הלכות משפטיות ויצא חוצץ נגד היועץ המשפטי והמשטרה — דבר ש' היה עלול להרגיו את השופט. לאחר שידר' לים, הבטיח רומק לנהוג בהתאפקות.

* * *

מדוע ברח רוזנברג?

מחרת עלה רומק על דוכן העדים, נשבע כחוק להגיד את האמת, את כל האמת ורק את האמת. חקירתו, שהיתה צריכה להיות נקודת השיא של המשפט כולו, עב' רה במתח נמוך בהרבה מן המקובל בעדויותיו הקודמות. רק פעם אחת התקרב לתהום ה' מסוכנת. לשאלה של התובע באך, השיב רומק בתשובה משונה ביותר: „אתה בחור נהדר“, אמר לתובע הנדהם, „רק חבל עליך שאתה מכשיר בידי המשטרה.“

למעשה, נגולה הסנסאציה של המשפט יום קודם לכן, כאשר העיד רוזנברג עצמו. חודש לפני כן, עם התחלת שמיעת עדי התביעה, הופיע רוזנברג, נחקר עליידי שני הצדדים. הופעתו השניה היתה, כשלעצמה, נצחון חשוב לסניגוריה.

בפרשת התביעה נאמר כי יצחק רוזנברג נטש את משפחתו ואת ביתו בירושלים, ברח לאשקלון מחמת איומיו של רומק. עתה ביקשה הסניגוריה להוכיח כי רוזנברג ברח לא מרומק כי אם מפני שזייף שטרות וה' משטרה החלה חוקרת את הדבר. השופט נענה לבקשת הסניגורים יעקב הגלר ודניאל ינוב'

